

บทศอรรยั

น้ออาหารร้านก้อบลน

ตอน รสชาตงอการด้อล้งท้อหญอปกลอบค่น

2

신기한 맛
도깨비 식당

คิมยงเซ • คิมบย็องช็อบ เวียน | เซ็นแก ภาพประกอบ | สรญญา นยธรรณพร แปล

บทศอรรย บืออาหารร้านกือบลัน

2

คิมยงเช และ คิมบย็องซ็อบ เขียน | เซ็นแท ภาพ

คำนำสำนักพิมพ์

ฉับ ฉับ

ฉู่ ฉ่า

จ๋า จ๋า

จะมีเสียงอะไรที่ชวนเคลิบเคลิ้มได้มากกว่าเสียงคุณแม่
ทำอาหารเช้า เสียงคุณพ่อชงกาแฟ เสียงพี่น้องรับประทานอาหาร
อย่างเอร็ดอร่อย เสียงเหล่านี้เป็นตัวแทนของชีวิตได้ดีที่สุด
ยิ่งอาหารชนิดไหนที่ปรุงด้วยความตั้งใจและละเอียดละไม
ในทุกขั้นตอน เมื่อได้ลิ้มชิมรสสักคำ รสชุ่มฉ่ำแห่งความสุขจะ
ปะทุยิ่งกว่าพลุไฟที่ถูกจุดในวันแห่งการเฉลิมฉลอง

เสียงแห่งชีวิต มนต์วิเศษแห่งอาหาร ความปรารถนา
ความสุข และเรื่องทุกซอก

ร้านอาหารเกือบสิบมีทุกสิ่งพร้อมพรั่ง พร้อมบริการให้กับ
ทุกท่านที่มาเยือน เมื่อเปิดประตูเข้ามาในร้านจะพบกับ 'โทฮวารัง'
หญิงสาวเจ้าของร้านผู้มีรอยยิ้มปริศนารอต้อนรับอยู่ เมื่อเข้ามา
นั่งในร้าน ทุกท่านจะได้เห็นรายการอาหารที่มีชื่อสุดพิสดาร แต่พอ
โทฮวารังเริ่มปรุงอาหาร เสียงแห่งชีวิตจะดังแว่วออกมาจากในครัว

อีกทั้งกลิ่นหอม ๆ ของอาหารจะฟุ้งไปทั่วร้าน เพียงแค่ได้ยินเสียง หรือแค่ได้กลิ่นก็ต้องกลิ่นน้ำลายดั่งเอือก ยิ่งเมื่อได้ลิ้มลองอาหารรสชาติสุดพิเศษ อีกไม่นานจะต้องมีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นแน่นอน

ร้านอาหารก็อบลินยังคงเปิดให้บริการแต่ทุกคนที่มีทุกข์ การกลับมาครั้งนี้เข้มข้นด้วยรสชาติเผ็ดร้อนของการทำความฝันให้สำเร็จ เอร์โดร่อยกับรสกลมกล่อมของการเติบโต ดิมดำกับรสเปรี้ยวหวานของความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ร่าเริง และลองลิ้มรสอันอบอุ่นของการตามหาสิ่งที่หายไปกลับคืนมา

ถ้าหากวันนี้ของคุณเป็นวันที่ไม่ร่าเริงเหมือนกับผู้มีทุกข์ ที่มาเยือนร้านอาหารก็อบลิน ขอให้เดินเข้าครัวแล้วเงี่ยหูฟังเสียงแห่งชีวิต ลองหยิบนั่นผสมนี้ ลองปรุงอาหารง่าย ๆ แล้วลองชิมอาหารฝีมือตัวเองดูสักงาน แล้วคุณจะรู้ว่าอาหารง่าย ๆ ก็สร้างรอยยิ้มได้เช่นกัน

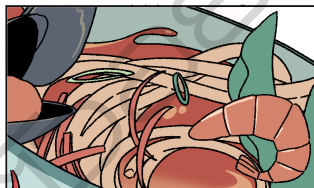
วันนี้คุณได้ยินเสียงแห่งรสชาติและชีวิตแล้วหรือยัง

สารบัญ

บทนำ หน้า 11

รสชาติของสิ่งที่ปราศรัย หน้า 13

รสชาติกลมกล่อมที่สมดุล หน้า 44

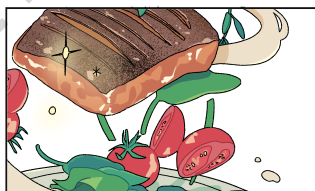

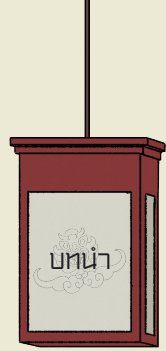
รสชาติที่ทำให้ความทรงจำจางหาย หน้า 76

**รสชาติของการได้สิ่งที่หายไป
กลับคืน หน้า 109**

บทส่งท้าย หน้า 144

เกร็ด!

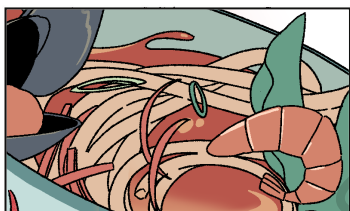
เมื่อเปิดประตูตู้เสื้อผ้า ก็ปรากฏภาพวาดลายทะเลสีคราม
ขึ้นภายใน

โทฮวารังยื่นมือเข้าไปในภาพวาด แล้วหยิบปลาหมึกสด
ตัวหนึ่งออกมา มันเดินพลาโนไปมาในมือของเธอ ทันใดนั้นเอง
ภาพวาดทิวทัศน์ท้องทะเลที่ปรากฏในตู้เสื้อผ้ายกเปลี่ยนไปเป็น
ภาพสวนผักเขียวขจี โทฮวารังไม่รอช้า ยื่นมือเข้าไปในภาพอีกครั้ง
เธอหยิบเอาหอมหัวใหญ่ พริกแดงเม็ดอวบ และกระเทียมออกมา
จากภาพวาดนั้น

เมื่อโทฮวารังเลือบตาไปมองขวดโหลแก้ว ไฟก็อบลิน
สีน้ำเงินก็ลุกโชนอยู่ด้านใน

“ลูกค้าที่เข้ามารับประทานวันนี้จะคว้าโอกาสได้ไหมนะ
มันไม่ง่ายเลยว่ะไหม...”

รสชาติของสิ่งที่ปรารถนา

เด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลัง
ซ้อมเต้นอยู่ในห้องซ้อมของ
ค่ายเพลงมิราเคิลเอ็นเตอร์-
เทนเมนต์จนตัวเปียกชุ่มไป
ด้วยเหงื่อ เมื่อเหลือบเห็น
เข็มนาฬิกากำลังชี้ไปที่เวลาห้าทุ่ม เขาคนนั้นก็ถอนหายใจยาว ๆ
ออกมา

เฮ้อออ เราจะได้เดบิวต์จริง ๆ ไหมนะ

ความฝันสูงสุดของจีซ็อกคือการเป็นนักร้องไอดอล
ผู้โด่งดัง รูปร่างของเขาสูงสง่า หน้าตาและบุคลิกก็มีเสน่ห์ แถม
ยังมีเสียงที่ไพเราะอีกด้วย ความโดดเด่นทั้งหมดนี้ทำให้เขาได้
รับเลือกเข้ามาเป็นศิลปินฝึกหัดของค่ายเพลงยักษ์ใหญ่อย่าง
'มิราเคิลเอ็นเตอร์เทนเมนต์' ตั้งแต่อตอนที่เขาเรียนอยู่แค่ชั้น
ประถมศึกษาปีที่หกเท่านั้น

และด้วยความที่จีซ็อกเป็นคนที่มีความคลั่งใคล้ นาดึงดูด แถมยังมีความสามารถในการร้องเพลง จึงทำให้เพื่อนรอบตัวของเขาบางกลุ่มอิจฉาอยู่เสมอ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาต้องกลายเป็นพี่ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกในโรงเรียนมัธยมปลาย เขาก็เกิดความรู้สึกทั้งกังวลและกดดันแบบที่ไม่สามารถบรรยายออกมาได้ทำให้หัวของเขาแทบระเบิดอยู่ทุกวัน แม้กระทั่งตอนนี้ตัวเขาเองก็ยังลังเลอยู่ว่าควรจะตั้งใจเรียนเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ในปีนี้หรือควรฝึกซ้อมให้หนักขึ้นเพื่อที่จะเข้ากลุ่มเดบิวต์เป็นไอดอลดี

ในความเป็นจริงแล้ว จีซ็อกรู้สึกว่าการเดบิวต์เป็นนักร้องไอดอลเป็นเหมือนฝันที่ไกลเกินเอื้อม และเมื่อสัปดาห์ที่แล้วระหว่างการสอบคัดเลือกเข้าทีมเดบิวต์ คำพูดของหัวหน้าพักยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเขาตลอดเวลา

“จีซ็อก ถ้านายเต้นได้ดีกว่านี้อีกสักหน่อย นายคงผ่านคัดเลือกเข้าทีมเดบิวต์ไปแล้ว...”

วันนั้นหัวหน้าพักแสดงท่าทีผิดหวังเมื่อรับชมการเต้นของจีซ็อก เพราะความจริงแล้วหัวหน้าพักเป็นคนซัดซวนและคัดเลือกให้จีซ็อกมาเป็นศิลปินฝึกหัด วงการเพลงเป็นโลกของมืออาชีพที่โหดร้าย ถ้าหากความสามารถไม่ถึง ก็จะถูกทอดทิ้งอย่างง่ายดาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักร้องไอดอล หากอยากเป็น

ที่รู้จักและติดตลาดจะต้องมีทั้งรูปร่างหน้าตามุคลิกที่ดี ทักษะการร้องเพลงที่ยอดเยี่ยม และการเต้นที่สมบูรณ์แบบ ต้องมีครบทั้งสามองค์ประกอบนี้ถึงจะอยู่รอดในวงการบันเทิงได้

หัวหน้าพักเข้ามาที่ห้องซ้อมเต้นและส่งเครื่องดื่มเกลือแร่ให้กับจีซ็อก

“นี่นายฝึกมาจนถึงตอนนี้เลยเหรอ”

“...ครับ”

หัวหน้าพักมองจีซ็อกด้วยสายตาว่างเปล่าและเหม่อลอย สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความสงสัยจื่ออกอย่างปิดไม่มิด

จริง ๆ แล้วการเต้นไม่ใช่สิ่งที่ตั้งใจจะทำแล้วทำได้เลย การเต้นหนึ่งท่าต้องเคลื่อนไหวร่างกายทุกส่วนให้เชื่อมโยงถึงกันได้อย่างพลิ้วไหว แบบนั้นท่าเต้นถึงจะออกมาดีและสมบูรณ์แบบ จีซ็อกจึงหมั่นฝึกฝนอย่างหนักมากกว่าใคร ๆ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ถึงแม้การเต้นจะยังไม่พัฒนาจากเดิมมากนักก็ตาม จริงอยู่ที่ถ้าหากเปรียบเทียบกับคนทั่วไปแล้ว เขาก็โดดเด่นและเต้นได้ค่อนข้างดี แต่ถ้าหากอยู่ในกลุ่มของศิลปินฝึกหัดด้วยกัน ทักษะการเต้นของเขายังคงอยู่ในระดับรั้งท้าย จีซ็อกไม่สามารถเต้นให้ดูกลมกลืนไปกับจังหวะของดนตรีได้ ซึ่งส่งผลกับกลุ่มไอดอลที่ฝึกซ้อมร่วมกันด้วย เพราะความสามัคคีของทีมเป็นสิ่งสำคัญ ถึงแม้จะขอบคุณตัวเองที่ฝึกฝนอย่างหนักตลอดระยะเวลาหลายปี

จนทำให้พอสร้างสมดุลให้ตัวเองได้ แต่นั่นก็ยังไม่มากพอ เมื่อตรวจดูวิดีโอที่บันทึกการซ้อมเต้น ตัวเขาก็ตองถอนหายใจ ออกมากับผลงานของตัวเองอยู่หลายครั้ง จีจ็อกรู้สึกราวกับว่า ตัวเองเติบโตขึ้นอย่างสง่างามเหมือนหงส์ แต่พอเริ่มออกบินกลับ กลายเป็นเพียงเปิดน้ำธรรมดาเท่านั้น

“จีจ็อก นายรู้ตัวหรือเปล่าว่าการเต้นของนายไม่พัฒนา ขึ้นเลย นายคงมีเรื่องให้กังวลเยอะเลยสินะ แลวนี่มีร้านอร่อย ร้านหนึ่ง ไปกินมื่อดีกด้วยกันไหม”

หัวหน้าพัคเอ่ยถามจีจ็อก

จีจ็อกเองก็รู้สึกขอบคุณหัวหน้าพัคอยู่ตลอดเวลาที่ทั้งช่วย ผลักดันและดูแลเขาอย่างอบอุ่นอยู่เสมอ เป็นคนที่ไม่เคยหมดหวังในตัวเขาเลย แต่ในทางกลับกัน ผลการทดสอบเข้าทีม เดบิวต์ของจีจ็อกในตอนนี้อาจเป็นความผิดหวังของหัวหน้าพัค คำชวนของหัวหน้าพัคเหมือนบอกว่าไม่มีประโยชน์ที่เขาต้องพยายามดูแลรูปร่างอีกต่อไป ฟังดูเหมือนบอกให้เขากินของที่ชอบ กินให้เต็มที่ไปเถอะ จีจ็อกรู้สึกเริ่มสิ้นหวังเข้าไปทุกที

“ขอบคุณครับ ไม่เป็นไร ผมกินมื่อเย็นมาก่อนหน้านี้ แล้วครับ”

จีจ็อกปฏิเสธคำชวนของหัวหน้าพัคอย่างสุภาพก่อนที่จะ มุ่งหน้าไปที่ห้องอาบน้ำ

ซ่าา!

วันนี้ละองน้ำที่ไหลลงมาจากฝักบัวทำให้แสบตาเป็นพิเศษ...

หลังจากอาบน้ำเสร็จ จี๊ซ็อกก็เตรียมตัวกลับไปหอพัก
คิลปินฝึกหัดของค่ายตามปกติ ขณะนั้นเองร้านอาหารที่ดู
หรูหราซึ่งเขาไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า มัน
ดึงดูดความสนใจทั้งหมดของเขาไปอยู่ที่นั่น

จี๊ซ็อกเดินตามทางไปสู่ร้านอาหารที่เห็นโดยไม่รู้ตัว ราวกับ
ถูกอะไรบางอย่างครอบงำ

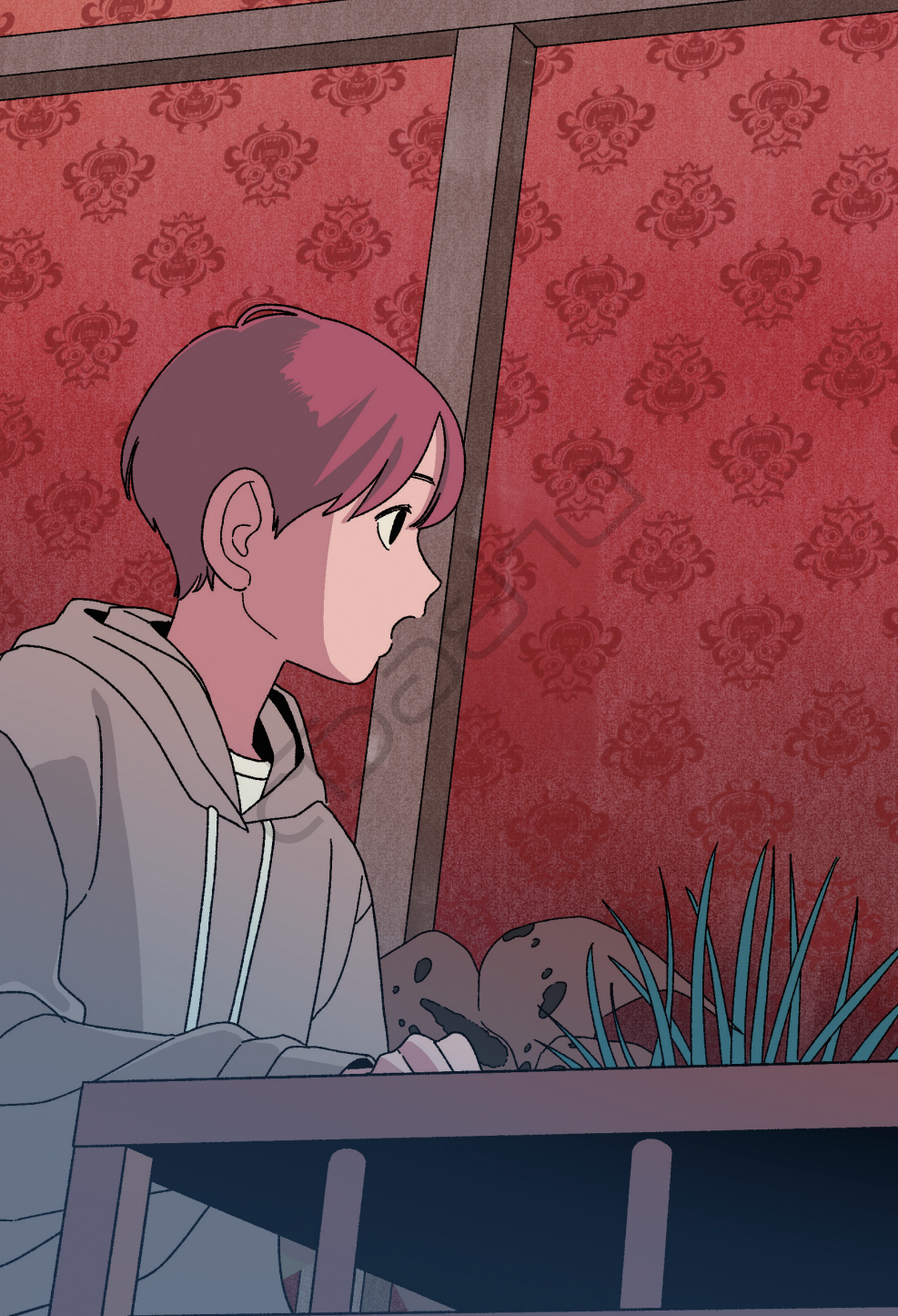
ร้านอาหารก็อบลินเธอ ที่นี้ใช้ร้านที่หัวหน้าพัคชวนออกมา
กินมื่อดึกหรือเปล่านะ

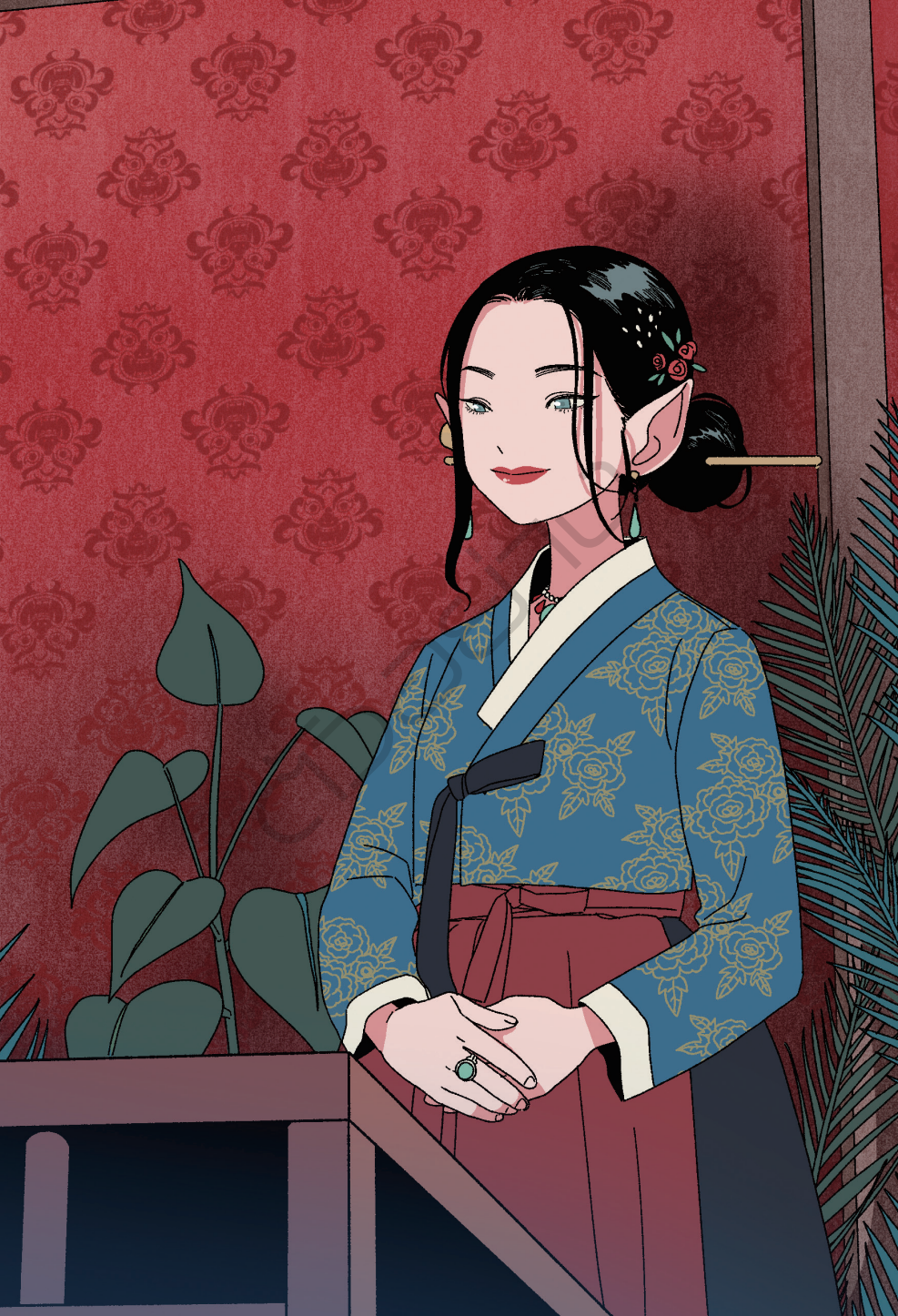
จี๊ซ็อกคิดในใจ ด้วยความหลงใหลในบรรยากาศที่แปลก
ประหลาดของร้านอาหารร้านนี้ จึงเกิดความอยากรู้อยากเห็น
ขึ้นมาทันที นอกจากป้ายสีทองหุรหุระจะสะดุดตาแล้ว กลิ่นอาหาร
ที่ลอยมาตามลมยังดึงดูดตัวเขาเป็นอย่างมากอีกด้วย

“ยินดีต้อนรับ”

โทฮวารังเจ้าของร้านอาหารก็อบลินเดินออกมาต้อนรับ
ด้วยท่าทางสุขุม เธอยิ้มกว้างราวกับรับรู้การมาเยือนของจี๊ซ็อก
อยู่แล้ว ก่อนจะเดินนำเขาไปยังที่นั่งในร้านอาหาร

“ถ้าผมเดาไม่ผิด คุณเพิ่งเปิดร้านใหม่ใช่ไหมครับ เพราะ
เมื่อไม่นานมานี้ยัง...”

“นั่งลงก่อนสิ มีอาหารอะไรที่สนใจไหม”

ถึงแม้โทฮวารังจะพูดคุยอย่างเป็นกันเองตั้งแต่ครั้งแรกที่พบเจอ แต่จิจิโอกกลับไม่รู้สึกละแสบแต่อย่างใด ตรงกันข้ามตัวเขากลับคุ้นเคยราวกับว่ารู้จักโทฮวารังมาเป็นเวลานาน

“เอ่อ ผม...”

“ถ้าอย่างนั้นเลือกรสชาตินี้ก็แล้วกัน”

โทฮวารังพูดรวบรัดตัดตอน ไม่แม้แต่จะเปิดโอกาสให้จิจิโอกได้เลือกอาหารเองด้วยซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้น เธอไม่ยื่นรอฟังคำตอบของจิจิโอก แต่เดินกลับเข้าไปในห้องครัวทันที

จิจิโอกได้แต่ส่งสีหน้ามึนงงและหันไปมองโทฮวารัง พลางนึกถึงชื่ออาหารที่โทฮวารังเลือกให้ในใจ

รสชาติของสิ่งที่ปรารถนา

เป็นชื่ออาหารที่มีเอกลักษณ์จริง ๆ

ถ้ากินเข้าไป จะทำได้ทุกอย่างตามต้องการเลยหรือเปล่านั้น
อย่างการเดินสไตล์เท่ ๆ ของนักร้องไอดอลคนอื่นอะไรแบบนี้
เฮ้อ... นี่เรากำลังคิดอะไรไร้สาระอยู่เนี่ย

จิจิโอกอมยิ้มกับจินตนาการที่ดูไร้เหตุผลในหัวของเขา
เมื่อครู่ และมองไปที่ห้องครัวของร้านอาหาร โทฮวารังเริ่มหัน
แคร์รอต ฟักทอง กะหล่ำปลีอย่างประณีต ช่าง ๆ มีอาหารทะเล

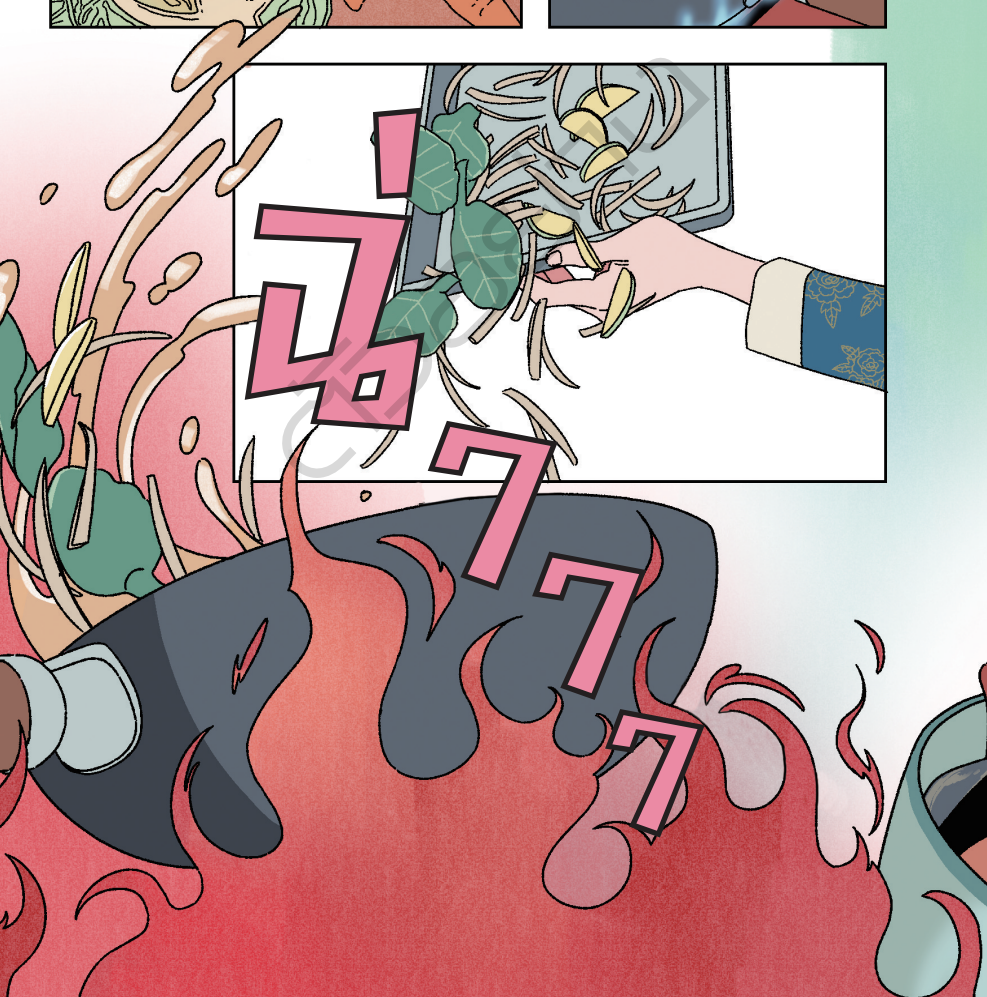
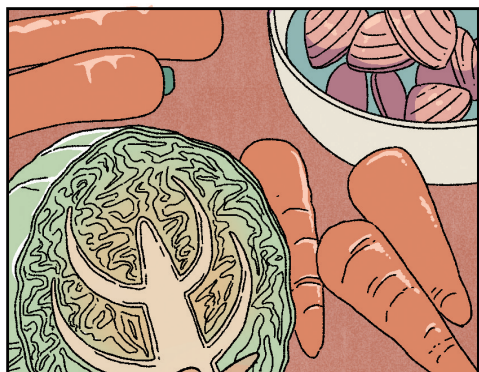
ลีสตเตรียมรอไว้อยู่ สิ่งเหล่านั้นทำให้จ๊อช็อกที่นั่งมองอยู่แอบกลืนน้ำลายอย่างไม่รู้ตัว

จากนั้นเมื่อกระทะร้อนได้ที่ โทฮวารังก็นำต้นหอมญี่ปุ่นที่หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ผัดในกระทะที่มีน้ำมันเดือด

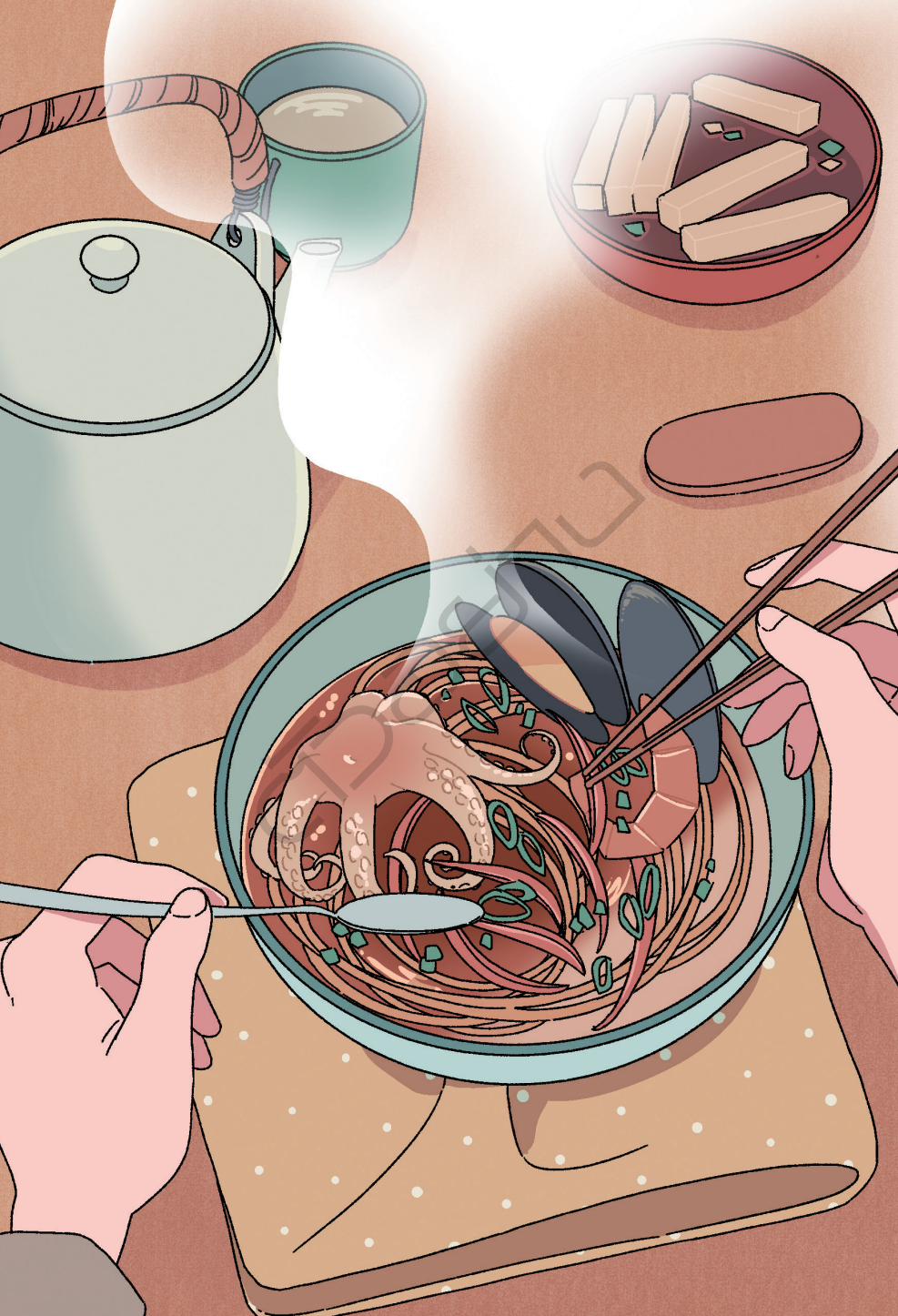
ต้นหอมญี่ปุ่นที่ผัดกับน้ำมันส่งกลิ่นหอมฟุ้ง จากนั้นโทฮวารังจึงเทกระเทียมสับลงไป เมื่อต้นหอมญี่ปุ่นและกระเทียมสุกได้ที่ กลิ่นหอมก็ยิ่งฟุ้งกระจายไปทั่ว กลิ่นที่โชยหอมออกมาจากห้องครัว ทำให้จ๊อช็อกเองก็รู้สึกคาดหวังกับอาหารจานนี้มาก ทั้งรสชาติและรูปร่างหน้าตาของอาหารชื่อรสชาติแปลก ๆ นี้

ฉ่า ฉ่า!

โทฮวารังใส่ผักทั้งหมดที่หั่นไว้ก่อนหน้านี้ลงไปในกระทะ เขย่าและคลุกเคล้าไปมาเป็นจังหวะบนเปลวไฟที่ร้อนระอุ ผักลอยไปมาในอากาศสลับจังหวะกับไฟจากใต้กระทะ การปรุงอาหารของโทฮวารังเหมือนการโชว์ศิลปะทางด้านอาหารมากกว่าการทำอาหารธรรมดาทั่วไป เมื่อผักเริ่มสุกได้ระดับหนึ่ง โทฮวารังก็นำพริกซ็องยังและผงพริกป่นแดงเกาหลีเทลงไปจำนวนมาก ความร้อนจากหน้าเตาไฟทำให้เม็ดเหงื่อไหลลงมาตามแนวไรผมและหน้าผากของเธอ

อากา... กลิ่นเผ็ดร้อนแบบนี้หรือว่าจะเป็นบะหมี่จัมปง...

กลิ่นหอมเผ็ดร้อนเข้มข้นชวนหิวจากพริกยิ่งทำให้ความ
ตื่นเต้นจากการรอคอยอาหารมือนี้ของจีซ็อกเพิ่มขึ้นไปอีก ความ
อยากรู้อยากเห็นธรรมดา ๆ เริ่มกลายเป็นความคาดหวังกับอาหาร
จานพิเศษทันที

น้ำซุปกระดูกหมูเข้มข้นและอาหารทะเลสด ๆ ถูกนำ
มาเทรวมกันกับผักที่ผัดก่อนหน้านี้ น้ำซุปสีแดงของ
บะหมี่จัมปงกำลังเดือดปุด ๆ อยู่ในกระทะ เมื่อน้ำซุป
เดือดตามที่ต้องการ โทฮวารังก็นำปลาหมึกเป็น ๆ ตัวหนึ่งใส่
ลงไปในกระทะทั้งตัว

เมื่อปลาหมึกสดที่ยังมีชีวิตอยู่ถูกหย่อนลงในน้ำร้อน
เดือดพล่าน ตัวของมันจึงดิ้นเร่า ๆ ไปมาในกระทะ ดวงตา
ของจีซ็อกเบิกกว้างเมื่อเห็นปลาหมึกบิดตัวไปมาในนั้น
โทฮวารังนำเส้นบะหมี่ที่ลวกไว้ก่อนหน้านี้เทใส่ในน้ำซุป
ร้อน ๆ ทำให้เส้นบะหมี่ที่เย็นชืดกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง
จีซ็อกจ้องมองด้วยความสนใจ เขาแทบอดใจรอ
อาหารจานนี้ไม่ไหว

“เออะ ลองชิมดูสิ รับรองว่ารสเผ็ดจัดจ้านแน่นอน”

โทฮวารังพูดพร้อมกับวางบะหมี่จัมปงสามโตที่
ดูน่ารับประทานไว้ตรงหน้าจีซ็อก

ตอนนี้ในหัวของจีซ็อกโล่งไปหมด เขาคิดถึงแต่ความอร่อย
ของอาหารที่วางอยู่ตรงหน้าเท่านั้น

“ว้าว! พี่สาวครับ บะหมี่จัมปงซามนี้ต้องอร่อยมากแน่เลย
แกมหน้าตาก็ดูดีมาก ๆ ด้วย”

จีซ็อกเรียกโทฮวารังอย่างกันเองโดยยังไม่ได้รับอนุญาต
แต่เธอก็กลับส่งยิ้มกว้างตอบกลับไปอย่างไม่ใส่ใจอะไรมากนัก

ในขณะที่จีซ็อกหยิบตะเกียบขึ้นเพื่อลองลิ้มชิมรส สายตา
ของเขาก็ไปสะดุดตากับกระดาดชนิดเล็ก ๆ ที่โทฮวารังแนบมา
ข้าง ๆ ซามจัมปงนี้

รสชาติของสิ่งที่ปรารถนาจะมีฤทธิ์อยู่ได้เพียงหนึ่งเดือน
เท่านั้น เมื่อกินแล้วจะสามารถเลียนแบบสิ่งใดก็ได้...

จีซ็อกวาดสายตาอ่านคร่าว ๆ แต่ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากมายนัก
เพราะคิดว่าเป็นเพียงวลีที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้เข้ากับบรรยากาศ
ตามคอนเซ็ปต์ของร้านอาหารที่อบลินเท่านั้น เขาจึงยกตะเกียบ
ขึ้นมาอีกครั้ง

“จะกินแล้วนะคำบบบ!”

ทันทีที่จีซ็อกรับประทานจัมปงเข้าไปคำแรก รสชาติเผ็ด
จัดจ้านเข้มข้นได้แผ่ซ่านไปทั่วปากของเขา จีซ็อกตกใจกับรสชาติ
บะหมี่จัมปงที่ได้ลิ้มชิมรสซามนี้ มันอร่อยกลมกล่อมนุ่มละมุนลิ้น
จนบรรยายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ หลังจากนั้นเขาใช้ตะเกียบ

คืบเส้นขึ้นมารับประทานอย่างต่อเนื่อง บะหมี่จัมปงสามโต
ค่อย ๆ ลดปริมาณลงในเวลาอันรวดเร็ว

แกรีก!

บะหมี่จัมปงสามใหญ่ถูกรับประทานหมดในชั่วพริบตา
เหลือเพียงภาชนะว่างเปล่าตั้งอยู่แทน

เมื่อมองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าจีซ็อกเองก็ตกใจ เพราะไม่คิดว่า
ตัวเองจะหิวจนกินหมดไวขนาดนี้ ในขณะที่เดียวกัน เขาเองก็เริ่ม
ตระหนักได้ว่าตัวเขาไม่ได้พกกระเป๋าสตางค์มาด้วย เวลานี้
ก็ตึกเกินไปที่จะโทรหาเพื่อนคลิปปินฝีกหัดด้วยกันเพื่อยืมเงินด้วย
แต่การที่จะวิ่งหนีออกไปโดยไม่จ่ายเงินก็ไม่ใช่นิสัยของเขาเช่นกัน

จีซ็อกมองโทฮวารังอย่างลึกลับ แต่เธอกลับยิ้มรับเล็กน้อย
ก่อนจะเดินเข้าไปหาเด็กหนุ่ม เขาสะดุ้งและพลอยถอยหลังหนีไป
หนึ่งก้าว เพราะคิดว่าโทฮวารังน่าจะมาเก็บค่าอาหารเป็นแน่

“ไม่ต้องกังวลเรื่องเงินหรอก”

โทฮวารังพูดราวกับเธออ่านจิตใจของจีซ็อกได้อย่างทะลุ-
ปรุโปร่ง

“มะ...หมายความว่ายังไงครับ”

“อืม... มันไม่ได้ฟรีหรอก แต่ก็ไม่ได้รับค่าตอบแทนเป็น
เงินเช่นกัน”

ไม่ใช่ของฟรี แต่ก็ไม่ได้เอาเงินด้วย นี่มันหมายความว่ายังไง

กันแน่เนี่ย...

จีซ็อกนึกในใจ ช่วงหนึ่ง เขารู้สึกขุ่นแค้นและเย็บวามไปทั้งตัวเมื่อจ้องมองไปที่ดวงตาของโหววรั้ง ตอนนั้นแววตาที่เคยดูสนิทสนมกลับทำให้ตัวเขาหวาดเสียวอย่างบอกไม่ถูก

ยะ...อย่าบอกนะว่าค่าอาหารที่ต้องจ่ายจะต้องแลกด้วยชีวิต...

พอคิดได้แบบนั้น จีซ็อกก็หวาดกลัวยิ่งกว่าเดิมจนเพลอหลับตาไปโดยไม่รู้ตัว

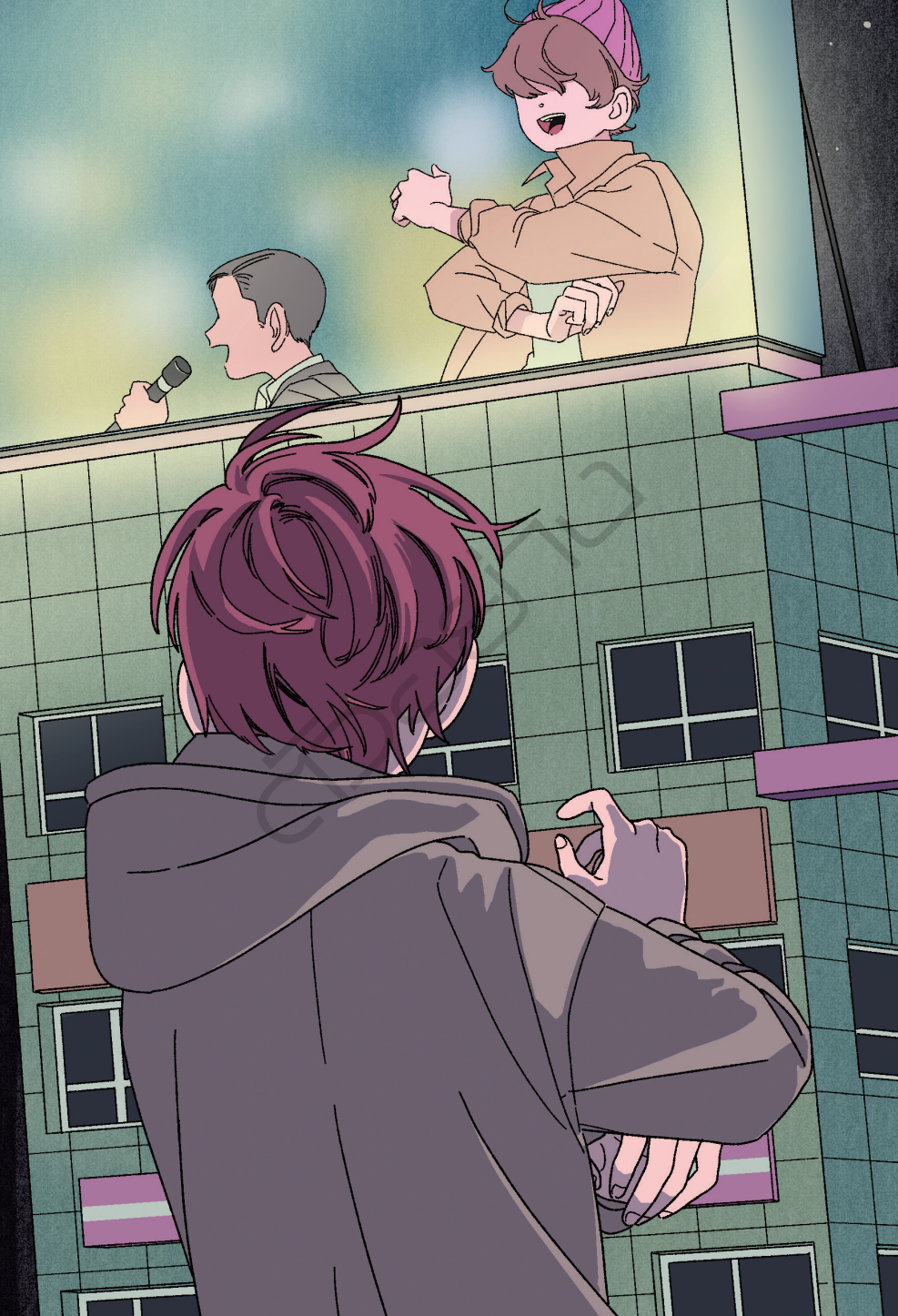
“ขอเส้นผมสักเส้นได้ไหม”

“คะ...ครับ ได้สิครับ”

เมื่อจีซ็อกลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง โหววรั้งก็ถือเส้นผมของเขาเส้นหนึ่ง เธอได้รับคำตอบแทนของอาหารเป็นแค่เส้นผม แต่กลับฮัมเพลงอย่างมีความสุขราวกับว่าสิ่งที่ได้รับมีค่าเท่ากับทองคำเสียอย่างนั้น

“แม้จะไม่ได้พบเจ้าอีก แต่ข้าจะสนับสนุนความฝันของเจ้านะ”

แม้จีซ็อกจะได้ยินโหววรั้งเอ่ยเช่นนั้น แต่ด้วยความที่หวาดกลัวอยู่แล้วจึงรีบเดินออกจากร้านอาหารไปทันที เมื่อจีซ็อกเดินพ้นบริเวณร้านอาหารมาสักพักก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แต่แล้วจีซ็อกก็สบายใจขึ้นเมื่อมองไปที่หน้าจอบิลบอร์ด

ยีนดีต้อนรับลูกค้าผู้มีทุกข

ลองเลือกรสชาติที่ต้องการ
จากรายการอาหารได้เลย

มาค้นพบรสชาติอันหลากหลาย ทั้งทุกระดับและสูง
ที่นำไปสู่ปาทิหารีย์เกินจินตนาการ
และวิธีการทำอาหารสุดน่าทึ่งชวนน้ำลายสอ
ของเจ้าของร้านสาวสุดลึกลับ “โทฮวาร์จ”
ใน **มหัศจรรย์มืออาหารร้านก๊อบลิน เล่ม 3**

신기한 맛 도깨비 식당 2
มหัศจรรย์มื้ออาหารร้านก๊อบลิน เล่ม 2
ตอน รสชาติของการได้สิ่งที่หายไปกลับคืน

คิมยองเซ และ คิมบย็องซ็อบ เขียน
เช็นแก ภาพ

ศรีบุญญา ปิยะฐานะพร แปล
egg o'clock บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2566

ราคา 215 บาท

Original Title: 신기한 맛 도깨비 식당 2
Text Copyright © 김용세 (Kim Yong se), 김병섭 (Kim Byeong seob)
Illustration Copyright © 센개 (SENGAE)
Originally published by KKUMTEO

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner
whatever without written permission except in the case of brief quotations
embodied in critical articles or reviews.

Thai Translation Copyright © 2023 by Nanmeebooks Co., Ltd.
Thai edition is published by arrangement with KKUMTEO
through BC Agency, Seoul.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2566: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
คิมยองเซ, คิมบย็องซ็อบ.

มหัศจรรย์มื้ออาหารร้านก๊อบลิน เล่ม 2 ตอน รสชาติของการได้สิ่งที่หายไปกลับคืน.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2566.
160 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. ศรีบุญญา ปิยะฐานะพร, ผู้แปล. II. เช็นแก, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.73

ISBN 978-616-04-6132-5

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไตรรัตน์
• บรรณาธิการบริหาร ปิยะนัฐ ลักขมพิงค์ • บรรณาธิการเล่ม สุวภัทร ใจคง ดลภวรรณ บุญทศ • พิสูจน์อักษร วนชัย ทุมรัตน์
กัณหา สุวรรณรัตน์ • ออกแบบปก สุภาวดี แพรขุนทด • กราฟิก จิตติมา ศรีตนะพิทย์ • ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ ส.ฟิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1